

Joep van Deudekom

Buitenspel in Rio

Tekeningen Michiel van de Vijver

Leopold / Amsterdam

Ook van Joep van Deudekom

Het mysterie onder de middenstip

De beslissende sliding

10 tegen 1

Eerste druk 2014

© 2014 tekst: Joep van Deudekom / www.joepvandeudekom.nl

© Omslag en illustraties: Michiel van de Vijver /

www.michielvandevijver.nl

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Auteursfoto: Enno Keurentjes

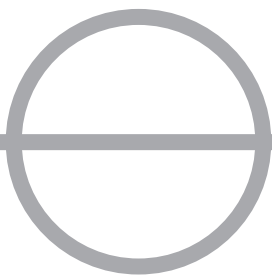
Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6491 0 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

EERSTE HELFT

1 Het KNVB Sportcentrum in Zeist

‘De lijst hangt er!’

Pieter keek op. Het was de stem van Dirk, die eigenlijk Samantha heette. Zij was het enige meisje ooit geselecteerd voor Oranje Jongens onder de vijftien. Ze speelde net als Pieter en zijn broer Guus bij Hercules, de kampioen van Nederland, en was net als de twee broers gevraagd om mee te doen aan de selectiewedstrijden van Jong Oranje.

Iedereen rende naar het bord waar ‘de lijst’ hing. Op deze lijst stonden de zestien spelers die waren overgebleven van de vijftientig jongens die twee weken geleden waren begonnen aan de selectietrainingen. De zestien spelers die over twee weken voor Jong Oranje mee mochten naar het kampioenschap in Rio, als ze het haalden. En de zestien spelers die daarvoor mochten meedoen aan de kwalificatiewedstrijden, tegen Zweden en Oostenrijk.

Pieter deed rustig aan; hij wist wel dat hij erbij zat. Er waren drie keepers en er zou er eentje afvallen. Zijn grootste concurrent was Ivan, maar ze waren allebei een stuk beter dan Joost. Dat wist Joost ook. Die had zich al verzoend met zijn lot en vond het allang leuk dat hij er even bij had mogen zijn.

‘Neeee!’

Het was de stem van Euro. Hartverscheurend huilde hij. ‘Dat kan niet!’

Stond Euro niet op de lijst? Dat lijkt me sterk, dacht Pieter. Guus en Dirk gaven elkaar een high five, dus die zaten erbij.

‘Hé Pieter, we zitten er allemaal bij!’ riep Dirk blij. Pieter was even bang dat ze hem ging zoenen waar iedereen bij was. Dirk en hij ‘hadden wat’ samen, maar wat dat ‘wat’ precies was, bleef een beetje vaag.

‘Ja, mooi.’

‘Tjonge, wat zijn we weer opgetogen!’ zei Dirk. ‘Je zit in het Nederlands elftal, sukkel.’

‘Ja, dat is mooi, dat zeg ik toch.’

Pieter was nooit zo uitgelaten. Hij zag de teleurgestelde gezichten van Eddie en Willem. Zij stonden niet op de lijst. Dat was natuurlijk vervelend. Aan de andere kant speelden zij allebei al bij een topclub, dus het was niet het einde van de wereld.

Pieter keek naar de lijst, terwijl op de achtergrond nog steeds een huilende Euro te horen was. Die hilde wel vaker. Je zou verwachten dat hij daarmee gepest werd, maar hij was veertien jaar en 1,98 meter. En een voetbalfenomeen. Euro was zijn bijnaam. Hij kwam uit de buurt van Rotterdam en eerst noemden ze hem Euromast, naar de beroemde toren, maar inmiddels was het afgekort tot Euro. Euro’s beste vriend werd de Smurf genoemd. Ze kwamen van dezelfde club. De Smurf was 1,56 meter. Hun club speelde in witte broek en blauw shirt en de Smurf had een grote bos spierwit haar. Vandaar. Een onafscheidelijk duo. Mini en Maxi. Ze werden overal nagekeken.

Euro heette eigenlijk Mark. En die naam stond gewoon op de lijst, zag Pieter. Wat een sukkel! Hij had gezocht naar

Euro. Iedereen noemde hem namelijk zo, zelfs de trainers.

‘Euro!’ riep hij.

Euro draaide zich om naar Pieter.

‘Wat?’ zei hij met roodbetraande ogen.

‘Jij heet toch Mark?’

‘Ja.’

‘Je staat gewoon op de lijst, sukkel.’

Binnen één seconde veranderde het huilende gezicht in een grote glimlach.

‘Nee! Echt?’

‘Nee, ik neem je in de maling. Je staat er niet op.’

Pieter kon het niet laten. Euro was een te makkelijk slachtoffer.

‘Godver! Eikel!’

En terwijl de tranen weer begonnen te stromen, kwam Euro dreigend op Pieter af.

‘Nee man, je staat echt op de lijst, ga dan zelf kijken!’ zei Pieter snel, want al was hij zelf niet de kleinste met zijn 1,85 meter, hij wilde geen ruzie met Euro.

Euro liep naar de lijst. Smurf stond die ook te bestuderen.

‘Je staat daar, onder mijn naam!’

‘Huh? Maar jij stond er ook niet op.’

Smurf wees zijn eigen naam aan.

‘Hier man. Kijk. Bert-Jan.’

‘Wie is Bert-Jan?’ zei Euro.

‘Dat ben ik, dombo, je beste vriend.’

Pieter moest lachen. Rare gozer, die Euro. Niet erg snugger. Wel een geweldige voetballer. Alles leek traag aan hem, maar dat was gezichtsbedrog. Aan de bal was hij niet zo sterk, maar op snelheid liep hij iedereen eruit. En voor Pie-

ter was hij bij de corners een geweldige hulp. Kopte alles bij de eerste paal weg. Hij scoorde bijna elke wedstrijd wel een doelpunt met zijn hoofd uit een corner. En ook zijn vrije trappen waren legendarisch hard. Hij kon niet goed tegen zijn verlies, maar wie wel? Als ze een keertje verloren, waren ze er allemaal ziek van. Waarschijnlijk hoorde dat bij topsport. En aan Euro's gehuil waren ze inmiddels gewend. Na elk verloren oefenpartijtje liep hij snikkend het veld af.

Pieter liep op Danny af, de broer van Dirk.

'Nou, we zitten er allemaal bij. Ook Kevin,' zei Danny lachend.

De vader van Danny en Dirk was Donny vander Zee, de bekende international van vroeger en nu trainer van het eerste van Hercules. Danny en zijn zus waren wel wat gewend met selecties. Voor Danny was het vanzelfsprekend dat hij erbij zat. Hij was onbetwist de beste middenvelder van de competitie.

'Vijf spelers uit Hercules. Niet slecht,' zei Pieter.

'Het zal voor Guus nog wel zwaar worden met de Smurf als concurrent,' antwoordde Danny. 'Hopen dat hij daartegen kan.'

Voor Guus zou het rampzalig zijn als hij straks in Rio op de bank zou zitten, dacht Pieter. Balen dat er van de zestien maar elf echt konden spelen straks. Zijn broer moest de concurrentie om een plek op het veld aan met de Smurf. Guus en de Smurf waren allebei linkspoten en van die typische goaltjesdieven. Onmogelijke ballen die er ineens in gingen. Rommeldoelpunten. Maar die tellen net zo hard mee.

'Hé Kev, gefeliciteerd man,' zei Pieter toen.

Kevin was de centrale verdediger van Hercules en Pieter en

hij vormden de spil van de verdediging. Kevin had grote problemen thuis gehad en was sinds een tijdje bij een opvanggezin ondergebracht.

‘Ja man, jullie ook. Ongelooflijk dat we hier allemaal zitten.’

Kevin was enorm veranderd de laatste maanden. Hij was altijd nogal stuurs geweest en snel boos. Logisch, met een alcoholist als vader en een moeder die eigenlijk gewoon gek was. Het ging een stuk beter met hem sinds hij thuis weg was.

‘Tjonge, nou moet ik dus de concurrentie aangaan met een meisje,’ klonk de stem van Roy naast hem.

‘Jij krijgt nog een harde dobber aan die zus van mij,’ zei Danny lachend.

‘Als ik er straks naast sta vanwege een meisje kan ik gelijk mijn fanclub opdoeken.’

Roy was een vrolijke jongen. Pieter vond het altijd leuk om tegen hem te spelen. Hij was rechterspits, net als Dirk. Dirk was misschien technischer, maar Roy was sneller. Maar iedereen kende Dirk uit de competitie en ze wisten dat ze mee kon komen met de besten.

‘Jij gaat in ieder geval verliezen van een jongen, een stuk minder gênant,’ ging Roy door.

‘Hoezo?’ vroeg Pieter.

‘Nou, die Ivan, wát een goeie keeper is dat, zeg. Ongelooflijk. Heeft al aanbiedingen van Chelsea en AC Milan, wist je dat?’

Pieter kreeg ineens een droge mond. Hij had nog helemaal geen aanbiedingen gehad. Was Ivan echt zoveel beter?

‘Ik had je!’ Roy schaterde het uit en sloeg Pieter op zijn schouder. ‘Je had je eigen gezicht moeten zien.’

Pieter lachte maar een beetje mee.

‘Even een lesje in bescheidenheid,’ zei Roy. ‘Kun je wel, tegen die arme Euro?’

‘Je hebt gelijk. Dat was een zwaktebod. Euro is geen uitdaging,’ antwoordde hij. ‘Wees maar op je hoede.’

‘Maar zonder dollen, die Ivan is goed hoor,’ zei Roy.

‘We zullen zien. Een beetje competitie houdt ons allebei scherp,’ zei Pieter, maar hij voelde zich minder zelfverzekerd dan hij klonk.

‘En daar hebben we de grote man in kwestie, Ivan.’

Ivan kwam ook net bij de lijst vandaan. Hij was kleiner dan Pieter, dat was een nadeel bij keepers, maar hij was enorm atletisch en sterk. Met katachtige reflexen. Pieter was wel eens jaloers op hem. Al was hij groter, en tactisch beter, vond hij zelf.

‘Gefeliciteerd, man!’ zei Roy en ze gaven elkaar een box. Roy en Ivan kwamen van dezelfde club.

‘Het gaat nu alleen maar tussen jou en Pieter.’

‘Nou, dat lijkt me een uitgemaakte zaak,’ zei Ivan serieus. Hij sloeg vertrouwelijk een arm om Pieter heen. ‘Je hebt een belangrijke taak binnenkort, Pieter. De resultaten van ons team hangen voor een groot deel van jou af.’

Hij keek er heel serieus bij. Pieter begreep niet precies waar hij heen wilde.

‘Als jij mij voor de wedstrijd bij de warming-up niet goed inschiet, keep ik als een krant. Dus ik hoop dat jij een beetje je best doet.’

Roy en Ivan schaterden het uit en gaven elkaar een high five. Lachend liepen ze de zaal uit. Pieter kon er ook wel om lachen, maar was er ook niet gerust op.

‘Ik moet trouwens even bellen met mijn zaakwaarnemer, want die lui van Chelsea willen vandaag ineens weten wat ik ga doen. Maar ik vind twee ton per jaar echt een fooi. Wat denken ze nou? Dat ik de keeper van Hercules ben of zo?’

Roy schaterde het weer uit.

‘Ik had ze al een tip gegeven dat ze voor dat lage bedrag jou wel konden vragen.’

Pieter was dan wel het slachtoffer hier, hij kon er wel om lachen. Vooral die lach van Roy was aanstekelijk.

‘Maar ze wisten niet wie je was! En Hercules, daar hadden ze ook nog nooit van gehoord.’

Samen liepen ze lachend de zaal uit.

Het eerste van Hercules was dat jaar op Europees niveau voor de zoveelste keer mislukt en daar doelde Ivan nu op. Pieter bleef alleen achter en dacht er even over na.

Hij was nu met allemaal spelers waar hij normaal tegen speelde, dacht Pieter. Nu waren ze een team en dat was leuk, maar ze waren toch ook weer elkaars concurrenten. Niet iedereen kon immers op het veld spelen, straks in Rio. Maar hij kon wel wat hebben. Anders was hij hier niet helemaal gekomen.

